

De laatste loodjes.

Zoals bekend spreek ik de redactie van de Gouden Kooi zo nu en dan. Met nog een paar dagen te gaan breekt daar nu ook het angstzweet uit. Na ruim anderhalf jaar komt er ineens een einde aan De Gouden Kooi, en de medewerkers dreigen na 22 mei in een zwart gat te vallen.

De beheerder van deze site, Bram, is een oude dienstmaat van mij. Wij kennen elkaar ruim 11 jaar, sinds september '96. In onze 'goede oude tijd' waren ook wij continue op elkaar aangewezen. Bram en ik zagen elkaar vaker en langer dan we onze ouders of vriendinnen zagen. We stonden 's morgens op en gingen samen ontbijten, daarna met z'n allen op appèl staan en vervolgens deden we de rest van de dag met elkaar alles wat er moest gebeuren.

Van zondagavond tot vrijdagmiddag waren Bram, Ruud en Jan de enige mensen die mijn wereld bevolkten. Tuurlijk woonden en werkten er meer dan 2500 mensen in Seedorf, maar ons eigen vaste clubje was toch waar het om draaide.

Heb je wat te vieren: nodig het peloton uit. Zit je met een probleem, dilemma of heb je geld te veel: nodig het peloton uit. Wil je een avondje pokeren of juist sporten? Nodig het peloton uit.

Het peloton was ons leven. Je staat er mee op en je gaat er mee naar bed (soms waren we zo dronken dat we ook daadwerkelijk in elkaars bed in slaap vielen).

Zo werkt het nu bij DGK ook. De hoofd- en eindredactie zit al 18 maanden op elkaars lip. 's Morgens staan dezelfde koppen bij het koffie-apparaat als 's avonds. Er is geen ontkomen aan, en dat wil men eigenlijk ook niet. Het einde is in zicht, en ondanks alle strubbelingen, onenigheid en patstellingen kan de redactie het programma ook na het einde nog niet loslaten. Eigenlijk hebben ze niet alleen een machtspositie over het programma en de spelers, maar houdt het programma diezelfde macht over de makers. Ze hebben iets gecreëerd dat zich niet meer laat controleren. Ze zitten in het Gouden Kooi web, gevangen door hun eigen spin. Het Stockholmsyndroom voor tv-makers. Ironisch is het wel – Hoeveel vrijheid ben je bereid op te geven voor het begeleiden van een leven in luxe?

Bij de redactie loopt de spanning op. Onderlinge verhoudingen worden op scherp gezet. De een wil links met de finale, de ander naar rechts. Maar hoe groot de verschillen in inzicht dan ook zijn – het team moet het volhouden tot de laatste seconde.

Als je denkt dat de spanning bij de redactie lekker oploopt, dan zou je je eens moeten verplaatsen in de spelers.

Brian zit vanaf dag 1 in De Gouden Kooi. Vanaf de eerste dag heeft hij zijn pijlen gericht op de overwinning. Alle andere spelers van het eerste uur heeft hij weten weg te krijgen, het leek steeds makkelijker te worden.

Maar nu het einde nadert ziet Brian zijn zorgvuldig opgebouwde positie wankelen. De spanning stijgt, het niveau daalt.

Ook Huub voelt de spanning. Hij en Brian zijn elkaars tegenpolen, en ze zoeken elkaar met de regelmaat van de klok op. Ondanks het verschil in lichamelijke bouw doet Huub

niet onder voor Brian, in de wetenschap dat Brian toch niet voluit los durft te gaan op Huub. Dat zou een directe exit betekenen, een enkeltje Almere zonder korting, en al helemaal zonder bonus.

Dit wekt bij Brian alleen natuurlijk maar meer frustratie op. En dan kan hij sporten, fitnessen en kickboxen wat hij wil – die geestelijke spanning krijg je niet weg. Ook na de finale zal dat nog wel een tijdje blijven rondspoken in zijn hoofd.

Huub en Brian – de twee alfa-mannetjes van Eemnes. Beiden is de hand boven het hoofd gehouden. Beiden hebben mooie dingen laten zien. Beiden hebben gespeeld voor wat ze waard waren.

Beiden hebben een gedeelte van hun leven opgegeven voor de kans op een flink bedrag. Dat deel krijgen ze nooit meer terug, en hebben ze ook nog eens moeten delen met de rest van het land.

Alleen al die opoffering voor de kijkers is een bedankje waard. Er hebben in totaal toch enkele miljoenen mensen gekeken en zich vermaakt.

Okee, de hype is niet zo groot als bij Idols of BB, maar een substantieel deel van Nederland weet wie er bedoeld worden met Huub, Brian en Jaap. Missie geslaagd.

Nu nog een dag of tien. Wie het ook gaat winnen (en ik heb geen flauw idee), het zal een pyrrusoverwinning zijn. De verliezen zijn groter dan de winst. De geleden schade weegt niet op tegen de opbrengsten.

Dat is al jaren zo. Dat gold in mijn tijd, en dat geldt nu nog. De eerste deelnemer die een bedrag van 10 miljoen euro krijgt uitgekeerd moet nog geboren worden, maar een miljoen of tien is pas een adequaat geldbedrag (ik stel voor om de winnaar alle opbrengsten van de sms-jes aan zijn/haar adres als hoofdprijs te geven).

Daar hebben we het dan: de show zit er bijna op, de deelnemers lopen op hun tandvlees, de redactie heeft het Stockholmsyndroom en de kijkers plus streamers zijn de weg kwijt. En dat allemaal voor een spelltje dat het slechtste in de mens naar boven haalt. Nu nog een finale waar geen touw aan vast te knopen is, en een winnaar die binnen zestig seconden wordt bedreigd door de achterban van de verliezer. Nederland op z'n smalst. Strax heeft iedereen een kater van De Gouden Kooi. Laat het maar afgelopen zijn, dan kunnen we ons weer met wat nuttigs bezig gaan houden.

Bart

Ps: John de Mol: als je dit wilt overteffen (qua slechte smaak en verontwaardigde kijkers) kun je altijd nog een mini-serie maken van 'Sodom en Gomorra' van Markies de Sade. Ik heb het thuis liggen en ik leen het in principe niet uit, maar voor jou maak ik een uitzondering